Η ολόλαμπρη δόξα των αγίων και η δόξα αυτής της ζωής (Όσιος Εφραίμ ο Σύρος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 16 Ιουλίου, 2019

Αδελφοί, είναι μεγάλη και ασύλληπτη η δόξα που περιμένει τους αγίους, ενώ η δόξα αυτής της ζωής χάνεται σαν το λουλούδι και πέφτει γρήγορα σαν το χορτάρι. Πολλοί ηγεμόνες και βασιλιάδες εξουσίασαν χώρες και πόλεις όχι λίγες, και μετά από λίγο ξεχάστηκαν, σαν να μην υπήρξαν.

Πόσοι βασιλιάδες, που κυβέρνησαν πολυάριθμα έθνη, δεν έφτιαξαν για τον εαυτό τους αγάλματα και μνημεία, νομίζοντας ότι με αυτά θα μείνουν ονομαστοί μετά τον θάνατό τους· και μετά από αυτούς ήρθαν άλλοι και κατέστρεψαν τις προτομές και έκαναν κομμάτια τα αγάλματα! Σε μερικά μάλιστα από αυτά αφαίρεσαν το παλιό πρόσωπο και στη θέση του κόλλησαν το δικό τους· αλλά και αυτών τα έργα καταστράφηκαν μετά από άλλους.

Άλλοι πάλι κατασκεύασαν για τον εαυτό τους μεγαλόπρεπους τάφους, νομίζοντας ότι με αυτούς θα εξασφαλίσουν την αιώνια θύμηση του ονόματός τους· χάραξαν μάλιστα επάνω σε αυτούς και τη μορφή τους. Ήρθε όμως άλλη γενιά, και θεώρησαν τους τάφους ιδιοκτησία τους· θέλοντας λοιπόν αυτοί, όπως ήταν φυσικό, να καθαρίσουν τις σαρκοφάγους, πέταξαν από εκεί τα κόκκαλά τους σαν να ήταν χαλίκια. Τι τους ωφέλησε λοιπόν η πανάκριβη σαρκοφάγος ή ο πυραμιδωτός τάφος; **Όλα επομένως τα έργα της ματαιότητας καταλήγουν στο μηδέν.**

Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο με αυτούς που δοξάζει ο Θεός· γιατί ετοίμασε γι’ αυτούς ζωή αιώνια και δόξα ακατάλυτη. Όπως δηλαδή το φως του ηλίου και της σελήνης και των άστρων, από τη δημιουργία τους μέχρι τώρα, δεν μειώθηκε ούτε έδειξε παλιό, αλλά διαρκώς είναι το ίδιο νέο και δυνατό και λαμπερό, επειδή από την αρχή ο Δημιουργός όρισε να εξουσιάζουν αυτά την ημέρα και τη νύχτα, έτσι και γι’ αυτούς που τον αγαπούν όρισε να λάβουν τη βασιλεία των ουρανών και ακατάλυτη χαρά. Και όπως σε αυτά τα αισθητά ο Θεός δεν διαψεύστηκε, έτσι οπωσδήποτε και σε εκείνα τα νοητά. Και τα αισθητά βέβαια θα πάψουν να υπάρχουν, όταν θελήσει ο Δημιουργός, **η δόξα όμως των αγίων δεν θα έχει τέλος**. Ας αγωνιστούμε λοιπόν να κάνουμε καρπούς αξίους της μετανοίας, για να μην κλειστούμε έξω από εκείνη τη χαρά και οδηγηθούμε στο αιώνιο σκοτάδι, όπου η οδύνη είναι ανυπόφορη.

Πήγαινε, αν θέλεις, στο δωμάτιό σου, κλείσε καλά πόρτες και παράθυρα και κάθε

χαραμάδα που αφήνει φως, κάθισε μέσα, και θα δεις τι οδύνη έχει το σκοτάδι. Αν λοιπόν εδώ, που κάθεσαι χωρίς πόνο και χωρίς βάσανα, υποφέρεις τόσο στο σκοτάδι, αν και μπορείς να βγεις μετά από λίγο, πόσο άραγε μεγάλη τιμωρία νομίζεις ότι είναι εκείνο το εξώτερο σκότος, όπου το κλάμα και το τρίξιμο των δοντιών και η άσβεστη φωτιά βασανίζουν αιώνια όσους οδηγήθηκαν οριστικά εκεί;

Ας συλλογιστούμε όμως και πόση ντροπή θα μας πλημμυρίσει πριν από τις τιμωρίες, όταν θα δούμε τους αγίους να ντύνονται την υπέρλαμπρη και ανέκφραστη εκείνη στολή που ετοίμασαν για τον εαυτό τους με τα καλά έργα, ενώ από την άλλη θα βλέπουμε τον εαυτό μας όχι μόνο γυμνό από εκείνη την ολόλαμπρη δόξα, αλλά και μαύρο, κατασκότεινο και μέσα στη βρώμα, έτσι όπως τον ετοιμάσαμε από εδώ με τα σκοτεινά έργα και την ασωτεία και τις απολαύσεις. **Ας κλάψουμε λοιπόν μπροστά στον Κύριο τον Θεό μας, για να μας σπλαχνιστεί**.

Ο αγώνας μας δεν γίνεται για χρήματα, που αν τα χάσει κανείς, μπορεί πάλι στη θέση τους να αποκτήσει άλλα. **Ο κίνδυνος είναι για την ψυχή μας, που αν τη χάσουμε, ποτέ πια δεν θα μπορέσουμε να τη γλιτώσουμε**, όπως λέει και η Γραφή: «Τι θα ωφεληθεί ο άνθρωπος, όταν κερδίσει όλο τον κόσμο, αλλά χάσει την ψυχή του; Ή τι μπορεί να δώσει ο άνθρωπος ως αντάλλαγμα για την ψυχή του;» (Ματθ. 16:26)

Ας συλλογιστούμε ότι οι στρατιώτες του κόσμου, αν και παίρνουν από τον επίγειο βασιλιά κάποια τιποτένια δώρα, κινδυνεύουν πρόθυμα για χάρη του μέχρι θανάτου. Πόσο περισσότερο λοιπόν εμείς, που έχουμε τις τόσο μεγάλες υποσχέσεις του Θεού, οφείλουμε να μη χαλαρώσουμε την εργασία των αρετών, ώστε και από τη μέλλουσα κρίση να σωθούμε, και τα ανείπωτα αγαθά να κερδίσουμε;

Ας σκεφτούμε και τούτο: τον καυτερό ήλιο ή τον υψηλό πυρετό δεν μπορούμε να τον υποφέρουμε· πώς θα υποφέρουμε το κάψιμο της αιώνιας φωτιάς, που θα μας καίει πάντοτε χωρίς να μας κάνει στάχτη; Και αν θέλεις, αγαπητέ, κάνε από εδώ μια δοκιμή, και από την τωρινή φωτιά θα καταλάβεις και εκείνο το ανυπόφορο βασανιστήριο: άναψε ένα λυχνάρι και πλησίασε στη φλόγα την άκρη του δαχτύλου σου. Και αν μπορείς να αντέξεις τον πόνο, ίσως μπορέσεις και εκεί να τον υποφέρεις. Αν όμως δεν μπορείς να υποφέρεις τους πόνους από αυτό το μικρό κάψιμο, τι θα κάνουμε όταν όλο το σώμα μαζί με την ψυχή ριχτεί σε εκείνη τη φοβερή και άσβεστη φωτιά;

(Από το βιβλίο: ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΣ, τόμος Α', Υπόθεση ΣΤ', σελ. 70. Εκδόσεις "Το Περιβόλι της Παναγίας", Θεσσαλονίκη 2001)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*